

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΟΛΟ ΜΥΗΣΗ

Από τον Αδ.: Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη †
Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο του Α.·Α.·Α.·Τ.· Μισραϊμ και Μέμφις 1989-2007

Μια φορά κί'ένα καιρό, τρεις Μυημένοι, μεγάλοι σε ηλικία, αναζητητές της εσωτερικής γνώσης και του Φωτός εδώ και πολλά χρόνια, βρέθηκαν στους πρόποδες ενός βουνού. Οι πληροφορίες που είχαν συλλέξει για την ύπαρξη του «Φωτός», είχαν οδηγήσει τα βήματά τους μέχρι την τοποθεσία αυτή, και επιτέλους, ένοιωθαν την υπέρτατη τιμή, να ανέλθουν το βουνό στην κορυφή του οποίου βρισκόταν το ΦΩΣ.

Η τιμή ήταν μεγάλη, η συγκίνηση που ένοιωθαν υπέρτατη. Επιτέλους, θυσίες και κόποι ετών, θα ξεπληρώνονταν με την υπέρτατη αμοιβή. Το ΦΩΣ που αναζητούσαν τόσα χρόνια, βρισκόταν μερικές δεκάδες μέτρα ψηλά, στην κορυφή του βουνού στου οποίου τους πρόποδες τώρα, βρισκόντουσαν.

Και οι τρεις ήσαν Μυημένοι εδώ και χρόνια. Είχαν ανέλθει σε ανώτερες βαθμίδες των σχολών που υπηρέτησαν και τώρα θα προσέγγιζαν την τελευταία βαθμίδα. Η προχωρημένη ηλικία τους δεν θα τους ήταν εμπόδιο. Η αναζήτηση του εσωτερικού Φωτός, ήταν σκοπός της ζωής τους, εδώ και πολλά χρόνια.

Ξεκίνησαν να ανεβαίνουν το βουνό. Αφού περπάτησαν αρκετά μέτρα και είχαν σχεδόν φτάσει στα μισά του δρόμου που οδηγούσε στην πολυπόθητη κορυφή, κουρασμένοι από την ανάβαση, στάθηκαν λίγο να ξεκουραστούν.

Ο ένας γέρο-δάσκαλος, ο μεγαλύτερος σε ηλικία, σωριάστηκε από την κούραση. Η επιθυμία του για αυτή την αναζήτηση ήταν μεγάλη, όμως, το σώμα του δεν υπάκουε πιά.

-Δεν θα τα καταφέρω Αδελφοί μου, τους είπε. Το σώμα μου δεν είναι πιά όπως παλιά. Δεν θα αντέξω, και ήδη νοιώθω τις δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν. Πηγαίνετε εσείς.

-Δάσκαλε, του απάντησαν, και οι δυο μαζί, οι άλλοι δυο. Δεν σ'αφήσουμε αβοήθητο. Είναι η μοναδική και τελευταία, απ'ότι φαίνεται, ευκαιρία να προσεγγίσεις κί'εσύ, αυτό που τόσα χρόνια αναζητάς.

-Πηγαίνετε εσείς, τους επανέλαβε. Μην χάσετε την ευκαιρία αυτή. Είναι χρόνια που αναζητάτε το Φως. Η σκέψη μου θα είναι μαζί σας.

-Δεν μπορούμε να πάμε χωρίς εσένα, επέμεναν.

-Εγώ θα κατέβω σιγά-σιγά, απάντησε ο γέρο-δάσκαλος. Δεν ήμουν φαίνεται άξιος αυτής της υπέρτατης τιμής. Τα πόδια μου δεν με ακολουθούν.

Μπροστά την επιμονή του γέρο-δάσκαλου, οι άλλοι δυο αποφάσισαν να συνεχίσουν. Θα έβρισκαν το ΦΩΣ και θα του διηγόντουσαν όσα έζησαν.

Ξεκίνησαν, λοιπόν ξανά, οι άλλοι δυο, την δύσκολη ανάβαση. Λίγα μέτρα τους χώριζαν πιά από το Φως της γνώσης που τόσο επιθυμούσαν...

Ο ένας από τους άλλους δύο που στο μεταξύ συνέχιζαν, κοντοστάθηκε λέγοντας:

-Δεν μπορώ να τον αφήσω αβοήθητο είπε στον άλλον. *Θα επιστρέψω.*

Εκπληκτος, ο τρίτος, προσπάθησε να του εξηγήσει ότι χάνεται και γι αυτόν κάθε ευκαιρία γι'αυτό που αναζητούσε όλη του την ζωή.

-Έχει την ανάγκη μου, του είπε ο δεύτερος. *Θα κατέβω.*

Με τα λόγια αυτά, ξεκίνησε την επιστροφή, αφήνοντας τον τρίτο να συνεχίζει την ανάβαση.

Ο τρίτος, αυτός που συνέχισε την ανάβαση του όρους, δεν έφθασε ποτέ...

Ο άλλος, ο δεύτερος, φτάνοντας στους πρόποδες, για να βοηθήσει τον πρώτο γέρο-δάσκαλο, που είχε επιστρέψει στο μεταξύ, διαπίστωσε ότι **έλαμψε μέσα του, το Φως**, που ο άλλος αναζητούσε στην κορυφή...